

46. 'Σ τοῦ στήθους μου τὸ βάθος

Ἐφώλευσ' ἓνα πάθος,

Καὶ πάντα μὲ πονεῖ.

Καὶ Θερμασιὰ μεγάλη

Μὲ λαῦραν, δίψαν, ζάλη,

Σκληρὰ μὲ τυραννεῖ.

Πλὴν ὅταν καταντήσω

Τὰ χεῖλη νὰ φιλήσω

Τῆς νέας τὰ γλυκὰ,

Ἡ λαῦρα μου πρᾶϋνει,

Ἡ δίψα μ' ὅλη σβύνει,

Καὶ παύουν τὰ κακά.

Ἀκούσατε, σοφοί μου

Καὶ φρόνιμ' Ἰατροί μου,

Τὸ νέον ἱατρικόν.

Καὶ σημειώσετέ το,

Καὶ πλέον ἔχετε το

Κρυφὸν καὶ μυστικόν.

Καὶ ὅταν καταντήσουν,

Ἡ νέες ν' ἀρρώστησουν,

Καὶ νὰ διψοῦν πολλὰ,

Ἀμέσως γράφετέ ταις,

Καὶ διορίζετε ταις

Φιλήματ' ἀπαλά.